

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrtert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrtert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXVIII.

V Ljubljani, 17. mal. travna 1885.

List 16.

JAKOB.

po usmiljenji Božjem in apostoljskega sedeža milosti
knezoškof Ljubljanski,

vsem vernim svoje škofije pozdrav in blagoslov od Gosпода in Izveličarja našega Jezusa Kristusa!

(Konec.)

Rekel sem: ravno ob smertnem dnevu sv. Metoda. Ker zakaj se je pač dopadlo Božji previdnosti, da se je češčenje sv. Cirila in Metoda zlasti v današnjih dneh, pod sedanjim papežem tako povišalo in da so praznovanje njihovega godu po celi katoliški cerkvi, po vseh krajih in med vsimi ljudstvi razširili? Zdi se mi, da iz nobenega drugega vzroka, kakor ker je Bog v svojem usmiljenji našim ubogim v razkolništvu živečim bratom velike milosti pripravil, in ker hoče, naj ga toliko gorečneje in zdatneje prosimo, da jih nakloni. To ni nič novega v življenji sv. cerkve Božje. Je bilo li kaj drugače, ko je hotel Gospod nad svojo cerkev razliti največjo vseh milosti, polnost svetega Duha? Ne vemo li, kako so se tedaj na to pripravljali? Kako so bili aposteljni in učenci z Marijo Jezusovo materjo — tedaj cela sv. cerkev — zbrani v molitvi in so bili nato napolnjeni s svetim Duhom ter so začeli, če tudi v različnih jezikih, vendar vsi taistega Jezusa slaviti? Tako gotovo tudi sedaj. Gospod nas vabi molit za naše brate, ker ima za nje velike milosti pripravljene. Ne eno ljudstvo, ne eden narod, temuč vsi narodi in vsi rodovi zemlje, ki so združeni v katoliški cerkvi, naj molijo za nje, da tudi oni zopet postanejo udje te edine, prave, katoliške cerkve ter se z drugimi zedinijo v hvalo Božjo.

Prosijo naj sv. Cirila in Metoda, da jim ravno ti svetniki, ki so pri njih najprej vero utemeljili, taisto zopet prinesó. To ni moja misel, ampak misel svete od Božjega Duha napolnjene cerkve, ktero tako priserčno izražuje v lepi hvalni pesmi,*) s ktero se v praznik teh svetnikov vsak mašnik v duhu do njih obrača. Sprejeti v prevzvišene nebesa (tako jim kliče med drugim) uslišite naše ponižne prošnje: ohranite ljubeznjivo zvesto Gospodu sveta slovanske rodove. Tiste izmed njih pa,

ki v zmoti blodijo, naj vse sprejme eden hlev Kristusov in lepše naj se odslej vera razcvita skušajoč prekositi prejšnje verne čase. Zato ponavljam: zlasti pri sedanji spominski svečanosti sv. Metoda nas zadeva toliko bolj dolžnost, moliti za združenje naših ločenih bratov s sveto rimsko cerkvijo. Da, dragi moji, ako želimo, da bo imela ta svečanost sploh kako ceno in korist, tedaj ne sme iti mimo naših ušes, kakor kaka posvetna slavnost, marveč vtopiti se mora v globočino našega serca in ondi še dalje odmevati kot pobožna molitev k Bogu, ki vodi človeška serca, da tako obrodi sad za večnost.

In sedaj, predragi v Gospodu, še eno. Slovani svetih bratov Cirila in Metoda ne časté le kot navdušenih oznanjevalcev sv. vere, slavé jih tudi kot bistroumne utemeljitelje prvega pismenega jezika med Slovani. Kakor aposteljnóm, kakor misijonarjem današnjih dni, tako se tudi njima v sveti gorečnosti ni zdelo zadosti, sv. vero le z ustmi oznanjevati. Hotela sta jo tudi zapisati in tako stalno naslednikom zapustiti. V ta namen izumela sta posebna pismena (pisna znamenja) ter sta zapustila narodom, kterim sta sv. vero pridigovala, tudi sv. pismo v njihovem lastnem jeziku. Kako spodbudljivo mora pač za narod biti, ako si more reči: prva moja dela, s kterimi sem nastopil pot omike, bila so posvečena Bogu in njegovi službi! In kakšno zahvalo je dolžan tistim, ki so mu na tak način odperli pot do kerščanske omike! Toda kako obžalovanja vredno moramo imenovati z druge strani ljudstvo, ki to pot zapušča, ko se komaj njegova omika, slovstvo in duševno življenje nekoliko okrepi; kako pomilovanja vredno je slovstvo, ki se izvije iz varujočih rok sv. cerkve, da, celó sovražno nasprotuje kerščanski veri, kerščanski nravi, kerščanski cenzitvi sveta. Tako slovstvo postane potem za mnoge v toliko večje pohujšanje, kolikor bolj olikano in gladkeje se kaže po zunanjem. Je tem nevarnejši prepad za marsikako neizkušeno dušo in tedaj zlasti za mladino, čim tanji strup se ji ponuja v svetlih, bleščečih posodah. Čemu to omenjam? Pervič, da se zahvalim Bogu, da to, kar se je pri nas do sedaj pisalo, veri in cerkvi večinoma ni bilo sovražno. Potem pa tudi, da svarim ter s tem spolnim težko vestno dolžnost. Ker že dalje časa sem se ne manjka čudnih znamenj, ki kažejo na to, da se skuša polagoma tudi k nam zanesti neko tuje mišljenje in čutenje, nekaj veri

*) ad Laudes.

in cerkvi nasprotnega. Tuje mišljenje, pravim. Ker ne-
vera, brezbožnost bila je do sedaj našemu ljudstvu res
tuja; vsak verh gore, vsak hrib, ki v nebo kipi, in kte-
rega venča tempelj Božji, spričuje velikoveč njegov po-
božni čut, spričuje njegovo vero. Slovenec se je do se-
daj odlikoval po svojem pobožnem vernem čutu; pač žal-
ostno bi bilo, ko bi hoteli njegovo narodno zavest ravno
s tem vzbuditi, da bi mu to narodno posebnost vzeli.
Tako početje bi moralo ravno v tem, kar nam je naj-
ljubše, napraviti najpogubnejši prepad. Ono bi ljudstvu
ne le nič ne koristilo, marveč razdvojilo bi ga in ga
tiralo onemu stanju nasproti, kterega Gospod popisuje,
ko pravi: „Vsako kraljestvo, ki je samo v sebi needino,
bo razdjano, in mesto ali hiša, ki je sama zoper sebe
needina, ne bo obstala.“ *) Prosim vas tedaj, moji so-
delavci v vinogradu Gospodovem: zavoljo ljubezni Kri-
stusove čujte nad tem, kaj se daje mladini v roko v
izobraževanje njenega razuma in njenega serca. Prosim
tudi vas, vi učitelji in izobraževalci mladine: varujte jo
tudi vi, kolikor je v vaši moči, vsega, karkoli bi moralo
njeno versko prepričanje omajati, njene nravi pokvariti,
njeno bogaboječnost oslabiti, njeno vest raniti in tako
celo njeno življenje tukaj ogreniti, za večnost pa pogu-
biti. Prosim in rotim slednjič vse tiste, ki s svojimi
spisi in z izdelki svoje muze pomagajo ljudstvo izobra-
ževati: ne pozabite nikdar, da bo sodnik našega de-
janja in nehanja v vsej omiki in skozi vso omiko pred
vsem slednjič le to preiskaval, kaj in kako smo vero-
vali, kako smo po veri živeli in delali. Bodimo tedaj
še toliko navdušeni za zemeljski blagor, za zemeljsko
veljavo narodovo; prvo in poslednje, na kar moramo
vedno nepremakljivo svoje oči operte imeti, je edino po-
trebno za večnost odločujoče. Sveta Ciril in Metod sta
izumela in rabila pisanje v sozidanje kraljestva Božjega
na zemlji; jih li menimo s tem častiti, če to kraljestvo
po svoji moči razdiramo?!

Tako sem vam tedaj v spomin na velikodušnega
oznanjevalca sv. vere pokazal, kako potrebna da je vera,
ki je delavna v ljubezni do Boga; dalje dolžnost hva-
lečnosti do Boga za srečo, da smo rojeni v pravi veri,
v pravi cerkvi Kristusovi; slednjič dolžnost tudi moliti
za tiste, ki ne uživajo te sreče. Tako menim, da rav-
nam najgotoveje po namenu sv. Cirila in Metoda. Ni
dvomiti, da sta ta dva svetnika odkritoserčno ljubila
tiste narode, kterim sta evangelije oznanjevala. Saj sta
zavoljo njih zapustila domovino, zavoljo njih se veliko-
dušno darovala Gospodu, pripravljena darovati vse, celó
svoje življenje. In v vsi ti ljubezni, kaj sta prinesla
narodom? Kaj je bilo v njunih očeh najbolj dragoceno,
s čimur sta jih hotela osrečiti? Vera, zapovedi sv. vere,
življenje po veri! Enako, preljubi, tudi jaz ne poznam
nič bolj dragocenega za vsakega posameznega in za
vse skupaj, kakor da vam sv. vero in življenje po veri
prav toplo priporočam.

Bog daj, da bi se tudi gledé javnega življenja
povsod sprevidelo, kako potrebno da je, vero postaviti
v podlago vsemu človeškemu dejanju in nehanju! Res-
nično, ko bi bile verske zapovedi pravilo, po kterem bi
se medsebojne razmere narodov in držav uravnale,
tedaj bi bilo hipoma rešeno marsiktero vprašanje, katero
jim zdaj ne dá mirovati. „Kar nečeš, da bi kdo drugi
tebi storil, glej, da ti nikdar drugemu ne storiš; **“) in
„vse, karkoli hočete, da vam ljudje storé, to tudi vi
njim storite“, to nam daje Gospod v stari in novi za-
vezi kot pravilo za naše medsebojno obnašanje. Ko bi
tako ravnali, ni dvomiti, da bi narodi kmalo mirno in
složno med seboj živeli. Ne družil bi jih sicer taisti
besedni govor, pač pa taisti govor ljubezni. To bila bi

potem zares vez edinosti, sile in moči in zvestobe, brez
primere močnejša, kot vse drugo, kar izume človeška
bistroumnost, da vterdi države in osreči narode.

Po vsem tem naj vam le še povem, kako naj spo-
min sv. Metoda, kterega obhajamo 6. aprila, praznujemo.
Godi naj se tako, da se ta dan po vseh farnih in javnih
cerkvah bere ali poje ena sv. maša z blagoslovom v
prej omenjene namene. Pri tej maši naj se privzame oratio
ex festo ss. Cyrilli et Methodii sub unica conclusione.
Slednjič, to je, pred zadnjim blagoslovom, poje naj se
Te Deum. Dalje molijo naj se skozi celo naslednjo
osmino povsod (vendar le na konci ene sv. maše) lavre-
tanske litanije z molitvijo: „Pod tvojo pomoč pribežimo
...“ za zedinjenje naših ločenih bratov s sveto rimsko
cerkvijo. Sedaj zaokazuje molitve po sv. maši molijo
naj se v tem slučaju po litanijah.

Naj bo ta svečanost studenec najobilnejšega bla-
goslova vsem tistim, ki se bodo z vernim, bogoljubnim
sercem vdeležili.

Blagoslov vsegamogočnega Boga, Očeta in Sina in
sv. Duha bodi in ostani pri vas vsaki čas v življenji in
v smerti. Amen.

Dano v Ljubljani, cvetno nedeljo, dne 29.
sušca 1885.

Premišljevanje in molitve za vse stanove.

(Dalje).

Jezusova smert.

Kakor Jezus, še nikoli in nihče ni prišel na svet,
ker razun Njega tudi nihče od Device rojen ni bil!
Kakor pa je bilo njegovo rojstvo posebno, tako je tudi
nad Njegovo smertjo se vsa natura zavzela. Zemlja se
je tresla, skale so pokale, grobi so se odpirali in mertvi
so vstajali. Dionizij Areopagita je pri teh strašnih zna-
menjih ves začuden zaklical: Ali Gospod nature terpi,
ali pa se svet podira! in je tako, če tudi ne pričujoč,
poterdil izrek pričujočega stotnika, ki je zaklical: Res-
nično! Ta je Sin Božji!

Če se tedaj polni vere vstopimo pred križ in na
njem svojega Odrešenika terpeti in umirati vidimo, se
nam močno vsiljuje vprašanje: Zakaj je Jezus umerl?
In na to vprašanje nam naša vera daje posebno trojen
odgovor.

1. Je Jezus umerl, da je dolg za naše grehe plačal,
da nas je večnega pogubljenja odrešil. 2. Da nas je
prav umreti učil. 3. Da nam je moč in tolažbo za
zadnjo uro zapustil.

1. Ko bi greha ne bilo, bi tudi smerti ne bilo.
Jezus sicer sam ni nič in nikoli grešil, vendar pa se je
smerti podvergel, da je naš dolg plačal in Adamov rod
večne smerti odrešil. Po besedah sv. Pavla (Kol. 2, 14.)
je Kristus dolžno pismo naših grehov, rokopol postave,
kteri nam je bil nasproti, vzel zmed nas in ga na križ
pribil (s svojo smertjo namreč). — Vsak pogled na križ
nas tedaj uči, da je greh res največi hudo, največi ne-
sreča. Greh je pripravil smert na svet; greh je pa tudi
pripravil Jezusa na križ. Če bi tedaj z živo vero gle-
dali umirajočega Jezusa na križu, kako bi mogli še greh
ljubiti, kako bi zamogli še kateri greh storiti? Ali ne
vemo, da po besedah sv. Pavla tisti Jezusa zopet kri-
žajo, ki smertne grehe delajo. (Hebr. 6, 6.) Ko bi nas
ta misel povsod spremljevala, bi bilo skoraj nemogoče,
da bi kterikrat v smertni greh privolili, da bi se kte-
rikrat grešni skušnjavi vdali?

2. Kakor je bila pa smert Jezusova neznano bitka
in huda, če Njegovo terpljenje in čez ves sramotni na-
čin križanja premišljujemo, — tako nasproti se nam pa

*) Mat. 12, 25.

**) Tob. 4, 16.

kaže vesela in srečna, če se oziramo na Njegov dušni stan, in čez vse veseli in zveličanski sad, ki ga je Njegova smert Njemu in nam prinesla. Kljub neznanemu terpljenju vendar tako zadovoljno in z zavestjo pravi: Dopoljeno je! in poln zaupanja slednjič zakliče: Oče, v Tvoje roke izročim svojo dušo! Pri tem moramo res obstati in reči: „Ecce, sic moritur justus!“ Tako zamoremo le pravični umreti! — Ker je delo, katero mu je nebeški Oče naročil, zvesto do čerke spolnil, je pač s polno zavestjo lahko rekel: Dopolnjeno je! Ker je ves čas le za čast svojega Očeta delal in se poganjal, je pač mirno lahko zaklical: Oče, v Tvoje roke izročim svojo dušo! — Naj bo naša smert, kar telesno terpljenje zadava, še tako huda, ako nam bo vest spričevanje dajala, da smo svoje dolžnosti zvesto spolnovali, bomo vendar lahko mirni in veseli in se nam smerti preveč bati ne bo. Tudi mi bomo takrat lahko rekli: Dopolnjeno je! in: Oče v Tvoje roke izročim svojo dušo!

Da je Jezus kljub neznanemu terpljenju tako mirno in lahko umerl, pa pride še posebno od tod, ker je celo svoje življenje na smert mislil, pogosto od svoje smerti govoril, vedno na njo se pripravljaj, nikdar se na časno ne navezaval. — Pri svoji smerti ni družega pmoženja imel, kot svojo borno obleko, katero so si vojaki razdelili in ko je še svojo mater Janezu izročil, je bil prost in časnih vezi rešen. In ravno to je posebni nauk, kterega nam On s svojo smertjo na križu daje, kakor da bi hotel reči: Ljubi učenci moji, ako hočete srečno, mirno in veselo umreti, ne navezujte serca na časno, mislite večkrat in pripravljajte se na njo in vam ne bo strašna, kadar pride, — Po tem nauku so res tudi delali svetniki, ki so vse prodali in zapustili, ki so smert noč in dan pred očmi imeli in se skerbno na njo pripravljali, zato se je pa tudi niso ustrašili, ko je zares prišla. To nam tudi vsakdanja skušnja pmočuje. Kteri so preveč na častno navezani, jim je že misel na smert zoperna, in kadar zares pride, je neznano huda in bitka. Nasproti pa se je tisti posebno ne bojé, ki serca na posvetno ne navezujejo, ki so se več ali manj že v mladih in zdravih letih od sveta odločili, kakor postavim duhovni, mnih in nune. Zato je neoveržljiva resnica, da toliko lažje umerje, kdor je že popred vsaki dan z zatajevanjem, postom in vsakoršno zderžnostjo svetu odmiral.

3. Tretjič je pa Jezusova smert naša pomoč in tolažba na zadnjo uro. Če je Jezus, naš Gospod in Učenik, tako bitko smert terpel, se tudi mi, njegovi učenci, smerti bati in braniti ne smemo. Če beremo, kako so včasih vojaki za svojim vojskovodjem brez strahu v smert hiteli in radovoljno dali življenje, se tudi mi ne smemo braniti ta največi dar Bogu darovati, ker je Jezus že pred nami ta dar Bogu daroval. Res, ravno smert, sprejeta kot kazen za naše grehe in sklenjena z Jezusovo smertjo, nam bo zadobila popolnoma odpuščanje in spravo z Bogom. — Kakor mora tedaj smert nejevernikova, ki nima vere ne upanja in še manj ljubezni Božje, neznano strašna in obupna biti, tako je nasproti smert vernega kristjana, ki se s križem v roci in z živo vero, s terdnim zaupanjem in gorečo ljubeznijo v sercu loči iz tega sveta, vesela, mirna in srečna!

Molitev.

O moj Jezus! Najpred se Ti zahvalim, da si me s svojo smertjo na križu večnega pogubljenja odrešil! Oh, kaj bi bilo za mojo dušo, ko bi je Ti ne bil s svojo smertjo odkupil! S terdnim zaupanjem gledam na Tvoj sv. križ, o Jezus! Ker si Ti, gola nedolžnost, grenko smert na križu terpel, se tudi jest smerti več ne bojim. Ker pa vem, da si za greh moral umreti, zato obljubim, da se hočem vsaj vsacega smertnega greha varovati!

Hočem tudi vse dolžnosti svojega stanu natanko spolnovati, vsaki dan na smert misliti, vsaki dan bolj svetu in njegovim nečimurnostim odmrati! Pripravljen sem smert sprejeti kot kazen za svoje grehe in jo že zdaj naprej darujem sklenjeno s Tvojo smertjo nebeškemu Očetu v zadostenje. O Jezus, dodeli, da mi bo Tvoja smert v tolažbo in pomoč na mojo zadnjo uro. Amen.

Večni križev pot.

V Burdigalu (Bordeaux) na Francoskem se je pred nekimi leti pričel tako imenovani večni križev pot in bil je 21. pros. 1879 od sv. Očeta Leona XIII z odpustki obdarovan, l. 1880 pa je bil glavni sedež te bratovšine z Burdigala na papeževo privoljenje prestavljen v Rim, v samostan Araceli.

Véliki prednik vesoljnega frančiškanskega reda preč. P. Bernardin Portu-Romatski v Rimu, poseben prijatelj tega večnega križevega pota, si goreče prizadeva ga razširjati. In zakaj?

Pobožnost do terpljenja Boga in Odrešenika Jezusa Kristusa je najbolj zveličaven in najmočnejši pomoček za obžalovanje grehov, za varovanje pred grehi in za poboljšanje, — kakor tudi, da se pritežnosti življenja potpežljivo prenašajo. Ob sedanjem času pa, ko se povsod vzdigujejo sovražniki križa Kristusovega, je čez vse najbolj potreba, da se Kristusovi verniki ne sramujejo Kristusa križanega pred svetom spoznavati, in njegovo terpljenje stanovitno in obilnejše častiti in posvečevati. Iz tega namena je tudi prečastitljivi P. general vsega reda omenjeno družbo večnega križevega pota rad sprejel, jo razširja, in je poterdil pravila, ki so mu bile predložene.

Glavni namen. Družniki se zavežejo, vsak teden, ali vsaj vsak mesec križev pot opraviti.

Posebni nameni so: 1. Sprava in zadostovanje za krivice, ki N. G. J. Kristusu dan na dan godijo; — 2. prositi spreobrnjenja grešnikov; — 3. zadostovati za duše v vicah, posebno taci, ki so bili v življenji te družbe udje; prositi za povišanje sv. Matere katoliške Cerkve. (Vse to, kar vsak lahko sprevidi, je čisto primerno sedanjim potrebam in sercu sedanjega sv. Očeta Leona XIII: Lumen in coelo. — Luč na nebu.)

Glavni sedež je frančiškanska cerkev „Araceli“ v Rimu.

Podružni sedeži so po vsih cerkvah ali očitnih moliših, ki so pritaknjene samostanu, poslopja ali hiše, ki so v kakoršni bodi podložnosti generala vsega reda.

Zapisovati v to bratovšino imajo pravico predniki tega reda ali pa namestniki o njih nepričujočnosti, in sicer sami osebno, ali pa po svojih podložnih, ki so od njih zato postavljeni.

Prečast. P. general po škofovskem dovoljenji zamore središa in vodnike postavljati tudi po taci krajih, koder ni samostanov, redovnih sedežev ali hiš. Taci bratovšin vodniki samo po sebi postaneje: župnik ali duhovni pomočnik.

Po pravni poti utegnejo tudi pomočniki, celo neduhovni, v bratovšino zapisovati, ako imajo k temu privoljenje, in kdor je zapisan ter križev pot v redu opravlja, dobiva tudi milosti in odpustke. — Vodji svetvajo, da saj dvakrat v letu naj udje križev pot bolj slovesno opravijo, namreč tiho nedeljo in prvo nedeljo listopada (nov.) in naj se pojasnijo o taki priliki nameni in konci zveličavne bratovšine.

Dvojne verste so udje vednega križevega pota, namreč taki, ki se zavežejo moliti ga vsaki teden, in drugi, ki ga opravijo vsak mesec, in sicer v dan, ki jim

e zaznamovan pri zapisovanji, ali ki so si ga sami takrat izvolili. Svetovano je, da udje, v ravno tistem kraju stanujoči, naj bi se ločili v male družbice, po 7 ali oziroma po 30 oseb, izmed katerih bi posamezni posamezne dni tedna ali mesca sv. križev pot opravili.

Kdor bi imel zadržek križev pot iti molit v cerkev ali sploh na kraj štacijonov, zamore odpustke zadobiti s križcem, za križev pot blagoslovljenim, o čemur je „Danica“ že prej poročala.

Odpustki popolnoma se dobijo z navadnimi pogojami: 1. O pristopu. 2. Smertno uro. 3. V glavni praznik bratovski, 7 žalosti M. D., tretjo nedeljo v kimovcu. 4. V praznik sv. Franciška Asiškega, četrtega vinotoka. 5. V god sv. Leonarda Portu-Mavriškega, 26. listop. — Verh tega pa udje dobivajo vse druge odpustke, ktere so papeži podelili na obiskovanje križevega pota.

Po razloženih tacih pravilih redovni general iskreno k sercu žene vsim redovnim višjim, župnikom ali cerkvenim vodnikom, koder se nabajajo postavne štacije križevega pota, da naj sestavljajo omenjene verste po 7 ali 30 udov na ta namen. — Poterdil v Rimu 10. sveč. 1885, v god spomina terpljenja N. G. J. Kr. Br. Bernardin Mir. Glis.

Nekteri načelni nauki iz spisov sv. Franciška Salezija.

(Do Boga.)

1. O Bogu in o tem, kar zadeva službo Božjo, nikoli ne govori za kratek čas in šalo ali smešnost, ampak vselej s ponižnim spoštovanjem. (V tem se velikokrat greši, še celo posvetnjaški pisavci v svoje posvetne in spodtikljive reči nemarne šale trosijo: to bo svoj dan hudo peklo.)

2. Gora Kalvarija je gora pravih ljubijočih; ljubezen ki nima svojega začetka v terpljenji Kristusovem, je nečimerna in nevarna.

3. Imeti Boga na jeziku z besedami, imeti ga v sercu z dobrimi občutki, to še ni vse; temuč veliko bolj, imeti ga kakor Simeon v naročji z dobrimi deli.

4. Obiskuj očitne božje službe (n. pr. vel. sv. mašo); in imel boš od tod ne samo zaslužnje, ampak tudi večje tolažilo, kakor pa od svojih osebnih pobožnosti; ker Bog hoče, da očitne opravila imajo večji veljavo, kakor pa osebne.

5. Ves čas, ki se slabo obrača v molitvi, je Bogu ukraden čas.

6. En sam očenaš, izmoljen z zbranim duhom, ima veliko več veljave, kakor mnogi opravljeni z naglico.

7. Pripravljeni moramo biti vsak trenutek, kakor da bi nam zdaj bilo umreti.

8. Veliko hudo je že to: nič dobrega ne storiti. (Koliko časa se čisto in popolnoma zgubi: z nemarnim posedanjem, čenčanjem! itd.)

9. Vaša pobožnost bodi vsak čas živa na taki način, da dobrega nikar ne delajte iz navade, temuč ker ste k temu zvoljeni, da se k Bogu povzdigujete, dela naj tudi vaš duh.

10. Ne zaupaj dušnim sovražnikom, ako te včasih pri miru pusté; mogoče je, da so pregnani, pa ne pobiti, in utegnejo ti obnoviti neusmiljeno vojsko.

11. Ne ustraši se zarad skušnjav. Dobro znamenje je, da sovražnik napada dušo; to pomeni, da ni njegova.

12. Premaguj boječnost, kar je mogoče, in pa nepokojnosti; zakaj ni je reči, ki bi bolj zadrževala hojo k popolnosti. Duhovne britkosti so kuga pobožnosti.

13. Pri vsakem namenu in početji stavi vse zaupanje v Boga, in bodi prepričan, da konec bode vselej najboljši zate.

14. Nikoli nobeden ni prišel v nebesa, da bi poprej ne bil šel po poti britkosti.

15. Hočeš, da te zgube tega sveta žalile ne bojo? Ne želi preveč tega, kar nimaš, ne ljubi preveč tega, kar imaš.

Nekaj ovetio za mladino iz verta svete Ane, zavetnice kerščanskih mater.

(Dalje)

3. Roža.

Kraljica med cveticami je navadno Roža. Ona nam predstavlja kraljico med čednostmi, namreč božjo ljubezen. t. j. ljubezen našo do Boga. Sv. Avgustin govori: „Hiša božja (v tebi) se postavlja v veri, v upanju se vzdiguje, v ljubezni pa doveršuje.“ Sv. Duh sam pravi: „Ljubezen je popolnost postave.“

Tvoja ljubezen do Boga toraj kaže, kolika in kakšna je tvoja kerščanska popolnost. — Kaj je pobožnost, kaj svetost, če ne popolnoma ljubezen do Boga? Ako to pomisliš, boš vedel, da ni pobožnosti, ni svetosti, kjer ni božje ljubezni. Zato govori sv. Avgustin: „Ljubi Boga, potlej pa dela, kar češ“; saj veš, da tisti ne bo storil hudega, ki Boga zares ljubi. — Zakaj moramo Boga ljubiti, to pač veš; tu izvedi le, kako moraš Boga ljubiti, in kaj ti koristi ta ljubezen. — Rožino cvetje je rudeče, polno, dišeče. Tvoja ljubezen bodi goreča, neizmerna, ker ga ni, ki bi bil tvoje ljubezni tako vreden, kakor Bog. Tvoje serce bodi popolnoma pod Božjo oblastjo.

V sv. kerstu ti je v serce vlil sv. Duh čeznaturno ljubezen, ter te opominja: „Ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega svojega serca.“ „Bog je ljubezen“, to se pravi, ti živiš tako ves v ljubezni božji, kakor riba v vodi. Kako pa bi ti mogel biti potemtakem brez ljubezni do njega? — Ako je tvoja ljubezen do Boga prava roža, bo sladko dišala, to je, ako je prava ljubezen do Boga v tvojem sercu, se bo kazala v ljubezni do bližnjega, in tako se mora tudi skazovati. Zakaj? Ker je ljubezen do bližnjega Kristus sam zapovedal. Ako toraj Boga res ljubiš, mu boš v tem gotovo rad pokoren(na), zlasti ker je zapoved ljubezni do bližnjega enaka zapovedi ljubezni do Boga, kakor je Zveličar sam povedal. Iz tega sledi, da ljubezen do bližnjega je k popolnosti potrebna tako, kakor ljubezen do Boga. — Dokler neljubeznjivo, sovražno in zlobno o bližnjem govoriš, ne misli, da roža tvoje Božje ljubezni lepo diši, temveč vedi, da gerdo smerdi, in da v svojem sercu ne nosiš rože ljubezni božje, ampak ternje sovražljivosti do bližnjega in do Boga.

Roža je s ternjem obdana. Ljubezen do Boga ima tudi svoje bodičevje, t. j. svoje terpljenje, pa še prav oistro. Iz tega se uči, da ti ne pojde vse po volji že zavoljo tega, ker Boga ljubiš. Narobe. Prav tisti, ki Boga najbolj ljubijo, imajo največ terpeti; se vé da, Bog jim daje pa tudi svojo milost, da lahko in veseli terpé. Bili so svetniki, ki so bili žalostni, kader niso imeli nič terpeti, ter so mislili, da jih je Bog pozabil. — Tu imaš merilo in poskušalo svoje ljubezni do Boga. Le prašaj se, če veselo, ali vsaj radovoljno sprejemaš terpljenje iz božje roke. Ne pozabi, kaj pravi sv. Duh: „Ki Boga ljubijo, njim služi vse v dobro.“

Roža cvete celo leto, ako je skerbno gojena. V tvojem sercu naj cvetete ljubezen božja do konca tvojih dni.

Ljubezen tvoja bo dokončna, ako se bodeš poprijemal(a) pomočkov, ki ti jih bomo povedali, in ako se jih boš deržal(a) natanko in stanovitno. Ako tega ne storiš, se ti roža ljubezni božje nikoli ne bo prav razcvetala; dušila ti jo bo posvetna ljubezen in pa sebična ljubezen, venela bo, dokler se vsa ne posuši. — Najvažniši in najvstrajniši pomoček nam je nebeški vertnar Jezus sam priporočil, in cerkev ta pomoček visoko ceni, pa vsakdanja izkušnja ga potrjuje: pomoček namreč, da bo roža tvoje božje ljubezni rastla in lepo cvetla, je ta, da jo vsadiš v presveto Serce Jezusovo, t. j. da svojo ljubezen do Boga največ in najbolj zavračaš in napeljuješ v Jezusovo Božje Serce, ker ono je ognjišče in žerjavica neizmerne ljubezni božje. — Perva in glavna reč, ki jo čistiš v Jezusovem Sercu, je njegova neskončna ljubezen; druga reč pa je telesno Serce Sinu človekovega ko znamenje one ljubezni in ko bistveni del njegovega svetega telesa. Ko bi tudi ne imeli toliko vseh in toliko dobrot in toliko milosti, prihajajočih iz češčenja Jezusovega Serca, bi že sama zdrava pamet velevala ljubiti Jezusovo božje Serce, ker je tudi ono tolikanj nas ljubilo. Kdor more hladnega serca iti memo jaslic (včlovečenja), memo križa (odrešenja), memo altarja (sv. rešnjega Telesa): kdaj se bo ta ogrel za Boga! — Hočeš li ljuba stvar božja, dopasti sv. Ani in jo posnemati; hiti k Sercu Jezusovemu. Tam cvete tista ljubezen, o kateri pravi sv. Duh, da bo obstala, ko vera in upanje že preneha. (Dalje prih.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Stolni kapitel v Ljubljani dostojno naznanja smert prečastitega gospoda

Jurja Volca,

infuliranega stolnega dekana, knezoškofijskega konzistorijalnega svetovalca, zlatomašnika, nekdanjega duhovnega voditelja v knezoškofijski duhovščini, vodnika v Alojznici, izpraševalca za samostalne duhovnije itd.,

kteri so v 81. letu svoje starosti, prevideni s svetimi zakramenti, danes popoldne (14. malega travna) ob 10^{3/4} mirno v Gospodu zaspali.

Truplo raujcega bo v četrtek 16. malega travna, popoldne ob 4 iz hiše štev. 10 pred škofijo najprvo v stolno cerkev in po malih biljah na pokopališče k sv. Krištofu preneseno in tam pokopano.

Vélike bilje in slovesna sveta maša po ranjkem bode v ponedeljek, 20. malega travna, ob 8. v stolni cerkvi sv. Nikolaja.

Preblagi ranjki bodi vsim znancem in prijateljem v molitev priporočen.

V Ljubljani, 14. malega travna 1885.

V torek, 14. mal. travna, po 1/211 dopoldne je v Gospodu zaspal mož, ki je bil svitla zvezda ljubljanske škofije, prečast. g. stolni dekan Jurij Voic. R. I. P.

Rojen je bil 5. mal. travna l. 1805 pod Kórenom Kranjsko-gorske duhovnije; posvečen kot sem. duhoven l. 1831; postal mestni kaplan in katehet v Škofji Loki 1832; 1836 stolni kaplan v Ljubljani in še tisto leto špirtuval v kn. šk. duhovščini; l. 1859 kanonik stolne cerkve in malo pozneje vodja v Alojznici do l. 1861; 1877 postal je stolni dekan.

Prav močnega zdravja prečast. ranjki blezo nikoli ni bil; bil je slabih čutnic, ne odveč močen na pljučih, in zlasti ga je napadal sem ter tje prav hud kašelj skozi vse leta. Na starost mu je jel tudi pogled pešati in ker so se mu še roke tresle, je zadnje leta prav težko maševal, med strežbo gg. bogoslovcev, pozneje „kratko mašo“ (de B. M. V.), in poslednjič je moral tudi maševanje čisto opustiti, kakor tudi „brevir“; vendar pa je še do zadnjega hodil v kor s palico v roki, spremljau in vojen od mašnih strežnikov, in je spremljal molitve, kolikor jih je njegov oslavljeni sluh še dosegel in kar jih je znal na pamet. Kacih 6—7 dni pred smertjo ga je bil zadel mervud po desni strani, in bil je kmalo previden s ss. zakramenti. Poslednjič so tudi pljuča odpovedale; vendar je bil do zadnjega še vedno pri zavdnosti pa ves vdan v voljo Božjo. V torek po desetih, ko so bili gg. kanoniki pri milostnem gosp. knezu škofu posvetovaje se zarad nekih zadev, neutegoma pride sporočilo, da naj g. dekanov spovednik urno pride k bolnemu, in malo pozneje, ko gg. kanoniki odhajajo, jih sreča g. kanonik A. Zamejic na stopnicah, rekoč, da gre milgsp. knezu škofu poročat, da je preč. g. stolni dekan umrl.

Novomesto. (Pogled na post in vstajenje.) Ves postni čas je bilo dosti dela, zopet več kakor poprejšnje leta. Spovedencev je bilo veliko, pa tudi vernih poslušalcev pridig se ni manjkalo. Tvarine so bile: Smo li dolžni se postiti? Kako se moramo postiti? Opravi dobro spoved! Skerbi, da boš vredno obhajan! Zahvala po sv. obhajilu. In veliki pétek: Naši grehi so Jezusa križali, ga na novo križajo, pa bodo tudi nas križali, to je, vekomaj pogubili, ako se ne poboljšamo... Sad pridig se je poznal, ker so ljudje se nekoliko bolj natanko postne postave deržali in tudi ss. zakramente z večji pobožnostjo prejemali.

Veliko saboto pa je bila procesija veličastna. Še več ljudi, kakor druge leta. Nekdo se je izrazil, da kaj tacega ni pričakoval. Svetilo jih je čez sto parov, in vse drugo je bilo v najlepšem redu. Cerkev kapitelska pa je delala, ko je bilo že bolj o mraku, najboljši vtis na slehernega, kateri koli jo je zagledal tako žareče razsvetljeno.

Danes pa se je bral pastirski list, kakor tudi po celi dekaniji, in potem je bila slovesna sv. maša, pri kateri je bila cerkev polna pobožnega ljudstva; vidili so se pa vmes tudi bolj odlični gospodje; iskreni Slovenci, katerim ni tedaj samo mar za narodnost, temveč tudi za najlepši svetinjo našega naroda, to je, za sv. vero.

Z Javorja, 8. aprila. Novi podobi ss. Cirila in Metoda smo véliki petek postavili po cerkvenem opravi na altar Matere Božje pod imenom „Naše ljube Gospé presvetega Serca.“

Pri g. Zajcu v Ljubljani izučeni kipar g. Jožef Šubic, v Gorenji vasi pri Trati, je podobi izverstno in prav lično izrezal in pozlatil, ter so bili ljudje že v petek in saboto zelo veseli, ko so ju ogledovali.

Na veliko nedeljo sem pri opravi v govoru delavnost teh blagovestnikov slovanskih razlagal, in popoldne sem z dovoljenjem prečastitega knezoškofa po-

dobi ss. Cirila in Metoda slovesno blagoslovil. Farani so se začeli posebej tema svetnikoma priporočati. V tem jih je pa še posebno poterdilo drugi velikonočni praznik branje pastirskega lista, ktero so verno poslušali, in upam, da bodo obiskovalci naše farne cerkve po tem podučevanju Bogu še bolj hvaležni za dar svete vere in si tudi prizadevali po sveti veri živeti, kakor so škof to prav priserčno priporočali.

Kaj dela žganje, poslušajte! Žganjar „W.“ na Koroškem, kakor piše „Mir“, se je žganja tako napil, da je na cesti obležal in se ni več zbudil. — Pobalin iz Šmartna pri Celovcu je tako dolgo žganje pil, da je mertev obstal za mizo. — Na Kerki na Koroškem se je ustrelil šnopsar, ki je bil taka živina, da je vedno pretepel ženo in otroke in jim celo prepovedal v cerkev hoditi! Ali žganje ni res satanova medica? Komur je v življenju krokodil služil, temu tudi s svojo strašno smertjo!

Na Gorenjskem je velikonočno nedeljo popoldne trop fantov namesto k popoldanski božji službi šlo v malopridni družini z drugim spolom v nesrečno žganjarijo pit. Nasledek je bil, da so proti večeru domu gredé onega s polenom ubili! Velikrat so bili opominjani ljudje, da naj pridno hodijo tudi k popoldanski božji službi. Ko bi bila mladina poslušala glas duhovnega pastirja, bi ne bila vsa fara z grozo napolnjena in z ubojem oskrunjena na tako veliki dan Gospodov! — Kaj pa pokončani, ki so v takem stanu šli iz tega sveta pred večnega Sodnika!

Iz Tersta škofijski list to-le naznanja:

1. Prečastiti gospod dr. Jan. Šust je od S. Gosпода našega papeža Leona XIII imenovan infuliran prošt tega kapitelnja.

2. Velečast. gosp. Dragotin Huth, kurat v c. kr. vojaški bolnišnici je imenovan častni konzistorijalni svetnik.

Presvitli škof bodo cerkveno obiskovanje in birmovanje opravljali: 2. majnika v Sovinjaku; 3. majnika v Piranu; 5. na Verhu; 6. v Račicah; 7. v Draguč-u.

(Konec prih.)

V Gorici je za središnje semenišče goriško razpisana poskušnja za profesorstvo pastirstva. To mesto namreč je spraznjeno, ker je preč. g. dr. Jož. Gabrijevič prevzel nauke cerkvene zgodovine in kano-niškega prava. Poskušnja za to častno službo bode 28. in 29. aprila. Nadškofijska okrožnica pravi: „Sacerdotes hanc cathedram consequi cupientes libellum supplicem, cum documentis aetatem, studia et servitia hucusque praestita demonstrantibus, huic Ordinariatus Officio porrigere tenentur. Licet Theologia pastoralis in hoc Seminario centrali in lingua latina pertractetur, tamen materiae hujus professorem, propter exercitia practica instituenda etiam idioma italum, slovenicum et pro posse etiam illiricum callere oportet.“ . . . No tedaj: Ad arma!

Turšk otrok izgled keršanskim.

Pater Ratisbon je pisal v svojih poročilih sledeče o neki mohamedanski deklici:

Uboga mohamedanka, katero je bil mož zapustil, prosila me je pomoči za svojo štiriletno hčerko, ker sama ni imela toliko, da bi jo mogla preživiti. Na njeno prošnjo smo deklico sprejeli in jo Benvenuto imenovali. Bila je zelo razumna in pa tudi zelo pobožna, tako, da smo se ji vsi čudili. Največja sreča za naše otroke bila je, ko so z Benvenuto šli klečat in molit v kapelo pred usmiljenega Jezuska. Učili so jo moliti, in kmalo je mlado serce plamtelo ljubezni do Boga. Nekega dne je dobila pomoranco. Hitro je tekla v kape-

lico in jo Jezusku pred noge položila, potem je svoje tovaršice opomnila, da naj enako storé. Ako je bila maša zelo zgodaj, je niso klicali; ona pa je prosila, da naj jo le pokličemo, da bode šla tudi k maši. „Kaj hočem početi celi dan“, rekla je, ako ne bom videla Jezusa?“

Kdo je bil močnejši, Anglež ali frater!

Angleži, sosebno tisti, kateri veliko potujejo, so sosebno čudni ljudje. Enak Anglež prišel je leta 1882 po zimi v Nico in si je tam v najem vzel lepo hišico blizu morja. Nekega dne pride v to hišico brat iz reda sv. Frančiška prosit miloščine. Anglež, kateri je bil že po navadi precej robat, ta dan pa še zelo mušje volje, mu je koj ukazal, da naj se pobere. Ker ga pa frančiškan ni razumel, je vendar še poprosil. Anglež popade palico in ves togoten začne po njem udrihati. Na to frančiškan hitro odide.

Ker se je iz verta frančiškanskega zelo lepo videlo mesto Nica, primaha jo Anglež nekega dne z bukvami za risanje pod pazduho v samostan in poprosi, ako bi se mu dovolilo iti na vert, da bi mesto narisal. Z največjo vljudnostjo se mu je vse dovolilo. Ko je risarijo dokončal, prinese mu nek frančiškan vsakoverstnih jedil in dobrega vina. Zahvaljuje je Anglež vse sprejel in se dobro gostoval. Med tem si pazno opazuje onega brata, ki mu je stregel. Spoznal ga je, da je bil tisti, katerega je v svoji hiši bil naklestil, in se je zelo sramoval. Ko je odhajal, vpraša ga: „Ali niste taisti, katerega sem nabil?“ „Da, jaz sem tisti“, odgovori mu ponižno brat. „Kako ste zamogli tako vljudni biti in mi postreči“, ga vpraša nadalje, „morebiti me niste spoznali?“ Spoznal sem vas takoj, pa sv. evangelij pravi: „Ljubi tiste, ki te sovražijo in stori dobro onim, ki so ti hudo storili.“ Angleža je to zelo ganilo in koj se je dal peljati k gvardijanu, kateremu je vse povedal in pustil je tudi veliko svoto za milodar, verh tega je ukazal, da naj pride vsaki teden omenjeni brat po milodar. Dal mu je vselej funt šterlingov (10 gl.) Čez nekoliko mesecev je prestopil Anglež h katoliški veri in je zdaj vnet in pobožen katoličan. — To je bil sad poterpežljivosti in ponižnosti frančiškanskega brata.

Le vselej poterpi, ako po nedolžno terpiš: sad je gotov.

K Mariji.

Slava Ti, nebés Kraljica,
Slava Ti, zemljé Gospá!
Mati sveta in devica,
Pomočnica si svetá!

Kinč neba si, up v obupu,
Tolažnica žalostnih,
Zgled svetosti, kljubje strupu,
Mati, radost radostnih.

Zvezda svetla zahajočim,
Luč si v mraku, sreča nam!
Si uteha plakajočim,
In otetev grešnikom.

Mati, k Tebi pribežujem,
K Tebi serce koperní;
V tvoje varstvo se zročujem;
Vôdi me v obupu Ti!

P. G. ml.

Razgled po svetu.

Mladelaško. Djanje gujusobe se je nedavno godilo na svetem mestu, ko se je na Kapitolu postavljaj Viktor Emanuelu spominek. Zastopane so bile po večem vse države, govor pa je imel minister Depretis. Govorčenje je bilo tako strupeno, da ga tudi prostomišljaki cenijo kakor skazovanje zoper Vatikan in eden zastopnikov je rekel v vatikanskih krogih, da mu je zmeraj žal, ker se ni zderžal tega vdeleževanja z izgovorom „službene bolezni.“ V Rimu se slišijo glasovi, da sv. Oče bodo poslali vladam pismo proti temu žaljenju, ko je Depretis razžalil ne samo Vatikan, ampak tudi vso katoliško Italijo, terdivši, da Italija bode cvetla in rastla samo tedaj, ako bode hodila po stezi starodavnega poganskega Rima! („Kat. L.“)

Španjsko je letos zadela huda šiba. Iz Alhame, kjer je ob koncu lanskega leta potres hudo razsajal, prišlo je naznanilo, da se je vsled veliko nepokopanih merličev začela širiti kuga, katera je že veliko ljudi pobrala. Brezkončno deževanje je po mnogih krajih napravilo povodenj. K temu pa potresi še vedno razgrajajo. V Cortes-u, v okrajini Malage, je bil 2. svečana še huji potres, kakor pa 25. grudna, kateri je pol Andaluzije spremenil v puščavo. Pač usmiljenja so vredni Španjolci.

Egipt. Neko znamenje, česa se je svetu bati, je tudi velika zakletev, katero so zasačili v Egiptu, ako se naznanila poterijo. Silen bogataš in mogočen človek, Zebuhr-paša, v Egiptu je bil boje v skrivni zvezi z goljufom Mahdijem in snoval je veliko zaroto, vsled ktere bi bili pomorili vse Evropejce po Egiptu. V ta namen so namerjali požgati veliki mesti Aleksandrijo in Kairo. Vlada pa je na sled prišla grozoviti hudobiji in angleška barka je zakletnike odpeljala v Gibraltar, ker jih v Egiptu ni varno devati pred sodbo zaradi velike razdraženosti arabov. — Naj pristavimo tukaj le malo opombo. Kdo je kriv, ako se podobne grozovitosti, n. pr. z dinamitom, tudi drugod po svetu poskušajo? Ali ne ljudje, veliki in mali, ki s pisanjem, s postavami, ali kakor si bodi, vero zatirajo, pravo Cerkev spodkopujejo? Ali ni vreden taki ognja v peklu, kateri z ognjem brezverskih ali sicer nenravnih naukov svet požiga!

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Mati priporoča bolnega sina za zdravje. — Slaboveren bolnik za spreobrnjenje. — Priserčno priporoča mati v gorečo molitev nevarno bolnega otroka za ljubo zdravje. — Mati priporoča sina, da bi si izvolil duhovski stan, ali pa saj tacega, v katerem bi se zveličal. — Žena priporoča moža za spreobrnjenje.

Koledar za prihodnji teden:

20. mal. travna. S. Sulpicij. — 21. S. Anzelm. — 22. S. Natanael. — 23. S. Vojteh (Adalbert). — 24. S. Juri. — 25. S. Marka. — 26. Tretja nedelja po veliki noči. Varstvo sv. Jožefa.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. (Nove Šmarnice.) V zalogi katoliške bukvarne je prišla na svetlo prelepa knjižica:

Ave Marija!

Razlagana je za šmarnice v majniku molitev: „Češena Marija.“ Spisal Jožef Kerčon, župnik v Predosljih. Ako se pomisli, da ta cerkvena in vsakdanja molitev se na milijonekrat vsak dan moli po vsem svetu, je pač gotovo doželjena obširna razlaga češena-marije, kakoršna se nahaja v teh bukvah, in branje te razlage je prav pripravno — ne le za majnik, ampak za vsak letni čas. Nauki so vseskozi obračani na življenje, z neomahljivimi dokazi vterjevani, s prav primernimi izgledi pojasnovani in priporočevani. Posebno je to, da do malega vsak dan ima kaj o slavni božji poti Marija-Celjski, ki je Slovincem priljubljena in te Šmarnice bi se smele imenovati Marija-Celjske šmarnice. Obsegajo čez 330 strani in v začetku je umetna in prav prijazna podoba Marijnega oznanjenja. Vsakdanji premislik, pojasnovan z izgledi, podobami svetopisemskimi in drugotnimi natézi, citati, se sklepa s kratko molitvijo, primerno obsegu premišljevanja. Prečitali smo vse delo natanko in zanašamo se, da po milosti Božji in na priprošnje M. D. bodo te šmarnice obrodile obilnega sadu. Pridjane so ob koncu mašne molitve, lavret. litanije, križev pot in še nekatere molitve k sv. R. Telesu, M. D. in za duše v vicah. Cena v polusnji 90 sld., v usnji 1 gld.

Dijaški bōdžed. Mesec sušec je za 89 mladenčev pobral 165 gld. 22 sld.; 19 družih podpiranih in pa mnogi izmed prvih postrani 70 gld. 14 kr.; 3 Bošnjaki 18 gld. Tedaj za 111 mladenčev 253 gld. — Hvala Bogu in Mariji, da še nismo vtopljeni, če tudi žuga huda letina. Za najobčutljivši dušne in telesne potrebe naših vse hvale vrednih dobrotnikov bode prihodnjo sredo ob 7¼ sv. maša pri oltarji N. lj. G. presv. Jezusovega Serca. Vsi podpirani morajo priti k sv. maši in moliti za dobrotnike — za njihove najobčutljivše potrebe. —

Za bogoslovje. Nedavno smo omenili izverstno delo „Theologia fundamentalis“ II. zvezek verhosanskega nadškofa presvitlega dr. Jož. Stadler-ja. Po prijateljski priljudnosti smo zdaj zvedili, da tudi I. del je še na razpolago v knjigarni „Albrechta in Fidler-ja“ v Zagrebu (II. del se dobiva v pisarni presvitl. nadškofa samega v Serajevu, kakor je znano.) Sedaj se pripravlja tudi nov obrednik, „rituale“, in se morebiti še to leto dotisne, in sicer za vso provincijo.

Sleparske zvijače in laži! Med drugimi zvijačami imajo nadležni žulivci žepov tudi to, da se kar na cellem zlažejo, ko pridejo nadlegat, rekoč: Ta in ta gospod me je k Vam poslal; ta in ta Vas pozdravlja itd. itd. Tacih in podobnih zvijač imajo pravi čuki vedno pripravljenih, toraj: previdnost!

Poslednji veliki petek, piše „Grazer Volksbl.“, je gospod-skaza zahteval praznega mesa — pa le prav tolstega! Sporočilec v „Gr. Volksbl.“ si dovoli prašati, če gospodek meni, da je s tem kako junaško delo učinil? Ali pa, če meni, da je s tem veljavo svojega stanu pomnožil?

V Angliji je umerl P. Robert Coffin, katoliški škof v Southwark-u, svoje dni anglikanski župnik. Šel je v Rim, je postal redemptorist, in pred tremi leti škof na povelje sv. Očeta. Bil je priprost, ponižen in ves goreč za Boga.

V Zamori na Mexikanskem gospoduje kužna bolezan, in ljudstvo kliče po usmiljenih sestrah in pravi, da njih pregnanje pod predsednikom je sramota. Takrat pa, kaj pa da — je bilo to napredovanje.

Novi frančiškanski samostan se je pričel zidati 4. okt. v god sv. Frančiška v mestu „Bastia“ na otoku Korsiki lansko leto. — Enako je bil 8. okt. podstavljen kamen k novemu samostanu vloženi lansko leto v Londonu, v kraju „Uiton“.

Nov misijon so č. oo. frančiškani pričeli v okrajini najsvet. Serca Jezusovega v zveznih ameriških državah med ubogimi Indijani, ki se Čipve imenujejo.

Duhovske spremembe.

V Lavantinski škofiji: Č. g. Ant. Borsečnik je postal stolni in mestni vikar, vodja v stolni zakristiji; č. g. Fr. Heber stolni kaplan, in č. g. Marko Černko stolni korvikar. — Č. g. kapl. Jož. Kostanjevec je premeščen od Kapele pri Radgoni k sv. Mariji D. na Veliki, in č. g. Jan. Tomanič iz Velike k sv. Martinu na Paki. — Čast. g. dr. Lavoslav Gregorec se je poslovil s „Slov. Gospodarjem“, ki ga je vredoval 10 let, in se podal v duhovsko pastirstvo kot kanonik k Novi cerkvi.

Dobrotni darovi.

Za Cirila-Methodovo cerkev v Solunu: Č. g. župnik Mart. Narobe 3 gld. — Č. g. Jož. Resnik 2 gld. — Č. gosp. Fr. Marešič, kapl. 2 gld. — Čast. g. S. Pogačar-jeva družina 5 gld. — Č. g. A. Keržič 5 gld.

Za kapelo v Marijanišču: Od sv. Vida nad Cirknico č. g. župnik Jan. Čibašek 2 gld. — Jera Hribar 6 gld. — Dobrotnik v Ljubljani 5 gld. — Neimenovan (po g. Rozmanu) 1 gld. — Neimenovan dobitnik 15 gld. — Dr. Matija Leben zopet 10 gld. — Č. g. Jak. Dolenc 3 gld. 80 kr. — Gospa Josipina Hočevar 200 gld. — Neimenovan 54 kr.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Neimenovan 50 gld. — Č. g. žup. Ferd. Kogej 2 gld. — Č. g. Lov. Oblak, duh. pomoč. v Cerkljah, 1 gld. 52 kr.

Za sv. Detin-tvo: Iz Novomesta po č. P. Metodu 15 gld. — Iz Preserji 13 gld. 30 kr. (20. sušča) in 3 gld. (4. aprila), skup 16 gld. 30 kr. — Čast. g. Janez Šmrekar duh. pomočnik v Kočevji, 17 gld. — Č. g. Fr. Perpar, duh. pomočnik v Trebnjem, 5 gld. — Č. g. L. Oblak, duh. pomoč. v Cerkljah, 7 gld. 70 kr. — Iz Leš 5 gld. po č. g. župniku J. Tavčarji.

Za sv. Očeta: Č. g. župnik Jernej Jarc v Dolu 8 gld. — Ambroška fara po č. g. župniku Jak. Tomelju 15 gld. — Iz Iga 65 gld. 14 kr. po č. g. župniku Jak. Dolencu. — Fara Dovje po č. g. župn. J. Ažmanu 30 gld. — Č. g. Fr. Jeršič 7 gld. — Č. g. župnik Janez Čibašek 5 gld. — Neimenovan 60 kr. — Iz Kerškega vikarijata 5 gld., in 10 gld. iz Cirkelj na Dolenjskem — po prečast. Leskovski dekaniji. — Po č. gosp. Jožef Resniku 4 gld. — S Kerke po čast. g. župn. J. Zorcu 26 gld. — K. C. 20 kr. — Č. g. Štef. Jaklič iz Št. Vida k prejšnjemu še 5 gld., skupaj 80 gld. (odd. v kn. šk. pis.) — Neimenovana 1 ces. cekin z namenom: za blagoslov pri otrocih. — Čast. gosp. župnik Janez Volčič k poprejšnjemu še 5 gld. sr. — Tri dobitnice 1 gold. „v dober namen“. — Čast. gospod Simon Pogačar-jeva družina 5 gld. — Č. g. Peter Ogrin z Blók 4 gold. — Neimenovana gospa 1 vel. tolar za 2 gld. — Čast. g. dek. kaplan Tom. Potočnik 3 gld.

Za varhe božjega groba v Jeruzalemu: Iz Kovora po č. g. župniku 1 gld. — Č. g. Franc Jeršič 2 gld. — Iz Sorice po č. g. župniku Ant. Jamniku 4 gld. 40 kr. — Kerka po č. g. župniku 6 gld. — Z Iga po č. g. župn. 5 gld. — Dovje 5 gld. — Iz Stare Loke 5 gld. 52 kr. — Iz Selc 1 gld. 58 kr. — Iz Železnikov 2 gld. 90 kr. — Od sv. Lenarta 3 gld.

Za potrebne cerkve naše škofije: Od sv. Jakoba pri Savi 18 gld. — Od sv. Katarine 16 gld. 20 kr. — Z Brezovica 31 gld. — Iz Ribnice 19 gld. 21 kr. — Iz Podlpe 9 gld. — Iz Bohinjske Bele 8 gld. 20 kr. — Z Mozeljna pri Kočevji 17 gld. — Iz Šenčurja pri Šmariji 25 gld. — S Kamne gorice 22 gld. 50 kr. — Iz Dola 10 gld. — Z Moravč 35 gld. — S Čateža ob Savi 15 gld. 30 kr. — Iz Lesec 23 gld. 54 kr. — Iz Vipave 16 gld. — Iz Semiča 54 gld. — Z Budanj 15 gld. — Iz Kočevja 45 gld. — Od sv. Jakoba v Ljubljani po preč. g. župniku 25 gld. — Iz Moravč 73 gld. 85 kr. — Z Verhpolja pri Moravčah 18 gld. 90 kr. — Z Blok 41 gld. — Neimenovana 20 gld. — Iz Zalega loga 13 gld. — S Šmarjete 23 gld. — Iz Starega Terga pri Ložu 30 gld. — Iz Leš 5 gld. — Šentvid nad Ljubljano po č. g. Marešiču 18 gld. — Višnja gora 21 gld. 50 kr. po č. g. Marešiču.

Za afrikanški misijon: Iz Šentvida nad Ljubljano 2 gld. — Čast. gosp. Fr. Marešič 1 gld.

Za kapelo sv. Cirila: Z Dovjega č. gosp. župnik J. Ažman 7 gld. — Č. g. kaplan Ant. Verbajš 2 gld. — Iz Preserji 1 gld. — Čast. gosp. župnik Jakob Dolenc 2 gld. — Čast. gospod Franc Marešič, kaplan 1 gld.

Za cerkev v Želimljah: Č. g. Mart. Narobe 2 gld. — Milgsp. prošt. dr. A. Jarc 10 gld. — Neimenovana 30 gld.

Za najpotrebnejše misijone: Čast. g. kaplan Anton Verbajš 3 gld.

Za razne misijone: Iz Leš č. g. župnik J. Tavčar 5 gld. — Č. g. J. Š. 3 gld.

Za bratovščino N. lj. G. presv. Serca: J. Š. 1 gold. — Iz Preserji 1 gld.

Za študentovsko kuhinjo: Čast. g. župnik Mih. Bogolin 2 gld. po sl. „Slov.“ vredništvu. — P. T. „Eden“ 10 gld. — Čast. g. župnik Jak. Tomelj 2 gld. — Čast. g. župnik Jan. Tavčar 5 gld. — Č. g. J. Š. 2 gld. — Pn. kan. in prof. dr. Mat. Leben 5 gld. — Č. g. Lovr. Oblak, duh. pomoč. v Cerkljah, 1 gld. 12 kr. — Iz Preserji 2 gld. — Č. g. žup. Jak. Dolenc 2 gld. — Po sl. vred. „Slov.“ 8 gld. 50 sold. — Č. g. A. Verbajš 2 gld. Neimenovan 2 gld. s pristavkom:

„Skor želel si biti bi jud,
Žakaj? . . da za majhen bi trud
si tisučev mnogo privabil;
Očetu študentov vesel
Bi listnico celo odštel.“

Odgovor:

Pa ranjškov dveh blagi Vaš trud,
Skerbi in marsikterih zamud
Darove bo boljši privabil. —
Minister bo bolj jih vesel;
Naj jud bi tisučev naštel;
Manj tečno za dijake b' jih rabil.

(Drugi dar. prih.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

P. M.-d.: Vse prav in dobro. Pozdravljeni! — G. V. Iv. v B.: Naročnino oddali založništvu.